

njega potovanja: »Nikjer ne najdeš takó velike časti ali plačila, da bi doseglo óno nežno zadovoljstvo čutečo zavest v moži, kateri more kazati in rêči o svojem delu: Glej, danes je dovršeno delo, katero sem hotel izvršiti z vso zvestobo in poštenostjo, s krepostjo, z vso svojo sposobnostjo in s pomočjo božjo. In če Gospodar prizná, da si delo dobro in prav dovršil, je li mogoče večje plačilo nego óno svojega srca?«

Pevčevo slovó.

„Poslednjič! Kakó mi utriplje srcé!
Trenutki begóči, postójte!
Poslednjič! Le naglo vé, strune zlaté,
Poslednjo mi pesem zapójte!

Umíram. Naj! Pevce breznádejnih let,
Pač stéžka vas, strune, ostávljam,
Le s tábo, življenje, in s tábo, ves svet,
V radósti se tíhi poslávľjam.

V minulost nazaj mi uhaja spomin,
Srcá kopmenje se glási:
Mladósti, ki žil sem jo srédi planin,
Kje vi nepozabni ste čási?

V naróčji vašem moj prvi je spév
Rodil se iz duše drhtéče,
Krepkó mu odzival je v prsih odmév
Ljubezni mladóstne in sréče . . .

Hitévajo leta. In méne nakrát
Objélo je ljuto vrvenje,
In srečen poprej in brezmerno bogát
V víháno sem moral življenje!

Ničesar tedáj nisem nesel s sabó
V svetóvne prostráne samije:
Srcé le, za dom in za národ gorkó,
Srcé le in — žar poezije!

Zapél sem. Kakó je, vé, strune, vaš glás
Prilégal se našemú svétu!
Med ljudstvo je zvénel, do mesta in v vás,
Da cvet bi izrabľjal pri cvétu . . .

A národ, moj národ, uméval me ni.
Budil sem na delo ga, blázil.
Do vzórov sem pevec mu kazal poti,
V plačilo me svet je — sovražil!

Pozabljen sem, — Tího, spomini! Bolést
Budite mi v duši s pravljico,
Bolést, ki ne zmaga je niti zavést,
Da voljno trpel sem — krívico.

Umíram. Naj! Pevce breznádejnih let,
Pač stéžka vas, strune, ostávljam,
Le s tábo, življenje, in s tábo, ves svet,
V radósti se tíhi poslávľjam.

Zdravstvújte mi! Z Bogom! — A, strune zlaté,
Vas ljubil v življenji sem ráno,
Vas ljubím do kónca . . . Mirite srcé —
Potém odpočijete z máno! . . .«

L. A.

